

AZ EGYETEMES EGYSÉG

AZ ISTEN egység. Az Istenség összehangoltsága egyetemes. A világegyetemek mindensége egyetlen hatalmas egységbe szervezett rendszer, melyet egyetlen végtelen elme tökéletesen szabályoz. Az egyetemes teremtés fizikai, értelmi és szellemi területei istenmód kölcsönös összefüggésben állnak egymással. A tökéletes és a tökéletlen valóságosan is összekapcsolódik, és ezért emelkedhet a véges evolúciós teremtmény a Paradicsomig az Egyetemes Atya rendelkezése szerint: „Légy tökéletes, miként én magam is tökéletes vagyok.”

² A teremtés különböző szintjei a Világmindenség Építészének terveiben és igazgatásában egyesülnek. A tér-idő halandók korlátolt elméi számára a világegyetem számos olyan problémát és helyzetet jelenthet, melyek nyilvánvaló összhanghiányról tanúskodnak és a hatékony összehangolás hiányát jelzik; de közülünk azok, akik képesek a világegyetem jelenségeit szélesebb összefüggéseiben látni, és akik jártasabbak a teremtő változatosságot alkotó alapegység kimutatásának művészetében és a többelvőség ilyenforma működését teljesen átható isteni páratlanság felfedezésében, mind jobban érzékelik az egyetemes alkotó energia mindeme különféle megnyilvánulásaiban rejlő isteni és egyedülálló célt.

1. FIZIKAI ÖSSZEHANGOLÓDÁS

¹ A fizikai vagy anyagi teremtés nem végtelen, viszont tökéletesen összehangolt összesség. Van külön erő, energia és erőtér, de mindezek eredetükben egyek. A hét felsőbb-világegyetem láthatóan kettős; a központi világegyetem hármas természetű; a Paradicsom ezzel szemben egyedi jellegű. És a Paradicsom a tényleges forrása minden anyagi világegyetemnek — tehát a múlt, a jelen és a jövő világegyetemeinek egyaránt. De ez a mindenségrendi leszármaztatás *örökkévalósági* esemény; semmiféle — múltbeli, jelenbeli vagy jövőbeli — *időpontban* nem bukkan elő a Fény Szigetének magjából a tér vagy az anyagi mindenségrend. A Paradicsom mint mindenségrendi forrás a tér és az idő megjelenése előtt működik; ennél fogva származékai az időben és a térben egyedülállónak tűnnek, ha nem a Korlátlan Abszolúton, vagyis végleges térbeli tárházukon és időbeli kinyilatkoztatójukon és szabályozójukon keresztül emelkednének ki.

² ¶ A Korlátlan Abszolút tartja fenn a fizikai világegyetemet, míg az Istenségi Abszolút ösztönzi a teljes anyagi valóság páratlanul tökéletes felügyeletét; e két Abszolút pedig működésileg az Egyetemes Abszolút révén egyesül. Az anyagi világegyetem ezen egyesítő összefonódását

a legjobban úgy érthetik meg a személyiségek — az anyagi, a morontia, az abszonit vagy a szellemi személyiségek — ha megfigyelik minden igaz anyagi valóságnak az alsó-Paradicsom gravitációs középpontjának hatására adott gravitációs válaszát.

³ A gravitációs egyesülés általános és változhatatlan; a tiszta-energia fajtájú visszahatás úgyszintén egyetemes és kikerülhetetlen. A tiszta energia (az elsőfajú erő) és a tiszta szellem is tökéletes előzetes-válaszadási viszonyban áll a gravitációval. Az Abszolútokban meglévő ezen elsődleges erőket személyesen az Egyetemes Atya szabályozza; így minden gravitáció középpontja a tiszta energia és a tiszta szellem paradicsomi Atyjának személyes jelenlétében és az ő anyagfeletti lakóhelyében van.

⁴ ¶ A tiszta energia az őse minden viszonylagos, nem-szellemi működési valóságnak, míg a tiszta szellem minden alapvető energiarendszer isteni és irányító felügyeletének potenciálja. És mindeme valóságoknak, melyek oly változatosan nyilvánulnak meg szerte a térben és oly változatos formában figyelhetők meg az idő mozgásaiban, a paradicsomi Atya személyében van a középpontjuk. Őbenne egyek ők — egyesülniük kell — mert az Isten egy. Az Atya személyisége az abszolút szintjén egyesített.

⁵ Az Atya Isten végtelen természetében sehogyan sem létezhet a valóság kettőssége úgy, mint fizikai és szellemi valóság; de abban a pillanatban, ahogy elfordulunk a paradicsomi Atya személyes értékeinek végtelen szintjeitől és abszolút valóságától, megfigyelhetjük e két valóság létezését és megérthetjük, hogy ezek tökéletesen érzékenyek az ő személyes jelenlétére; minden őbenne áll fenn.

⁶ Amint eltávolodtok a paradicsomi Atya végtelen személyiségének korlátlan fogalmától, rögtön feltételeznetek kell az ELMÉT, mint azt az elhagyhatatlan készséget, mely az eredeti egyisteni Teremtő személyiségnek, az Első Forrásnak és Középpontnak — a VAGYOK-nak — az örökké széttartó kettős világegyetemi megnyilvánulásait egyesíti.

2. ÉRTELMI EGYSÉG

¹ A Gondolat-Atya szellemi formában a Szó-Fiúban fejeződik ki és a tágas anyagi világegyetemekben a Paradicsomon keresztül jut el a valóság-kiteljesedéshez. Az Örökkévaló Fiú szellemi kifejeződései szoros kapcsolatban vannak a teremtés anyagi szintjeivel a Végtelen Szellem működése révén, akinek szellemkihatású elmesegédkezése folytán és akinek fizikai-irányítói elmecelekedete-

iben az Istenség szellemi valóságai és az Istenség anyagi valaszrezgése kölcsönösen összefüggnek.

² Az elme a Végtelen Szellem működési felruházottsága, s ezért potenciáljában végtelen és adomány voltában egyetemes. Az Egyetemes Atya elsődleges gondolata kettős kifejeződési formában válik örökkévalóvá: a Paradicsom Szigetében és a vele egyenlő Istenségben, a szellemi és Örökkévaló Fiúban. Az örök valóság e kettőssége teszi az elme-Istent, a Végtelen Szellemet kikerülhetlenné. Az elme a szellemi és az anyagi valóságok közötti párbeszéd nélkülözhetetlen csatornája. Az anyagi-evolúciós teremtmény csakis az elme segédkezése révén képes felfogni és megérteni a benne lakozó szellemet.

³ E végtelen és egyetemes elme segédkező tevékenységét az idő és tér világegyetemeiben a mindenségrendi elemként fejt ki; és bár jelen van a szellem-segédkező egyszerűbb formájú segédkezésétől kezdve a világegyetem legfőbb végrehajtójának fényes elméjéig mindenhol, még e mindenségrendi elme is megfelelő mértékű egységet alkot a Hét Tökéletes Szellem felügyeletében, akik viszonzásképpen összehangolják tevékenységüket az idő és tér Legfelsőbb Elméjével és tökéletes kapcsolatban állnak a Végtelen Szellem mindent magába foglaló elméjével.

3. SZELLEMI EGYESÜLÉS

¹ Miként az egyetemes elme-gravitáció központja a Végtelen Szellem paradicsomi személyes jelenlétében van, úgy az egyetemes szellem-gravitáció középpontja az Örökkévaló Fiú paradicsomi személyes jelenléte. Az Egyetemes Atya egy, de a tér-idő számára a tiszta energia és a tiszta szellem kettős jelenségeiben nyilvánul meg.

² A Paradicsom szellem-valóságainak összessége úgyszintén egy, viszont minden tér-idő helyzetben és viszonylatban ez az egyetlen szellem az Örökkévaló Fiú szellem-személyiségeinek és kiáradásainak, valamint a Végtelen Szellem és társ-teremtési szellemszemélyiségeinek és hatásainak kettős jelenségében nyilvánul meg; és van még egy harmadik szint is — melyet tisztán szellemi részek alkotnak — az Atya által adományozott Gondolatigazítók és más szellem-entitások, melyek elő-személyesek.

³ ¶ Mindegy, hogy melyik világegyetemi tevékenységi szinten találkozol szellemi jelenségekkel vagy lépsz kapcsolatba szellemlényekkel, tudhatod, hogy mindezek a Szellem Fiú és a Végtelen Elme-szellem segédkezése révén az Istenből erednek, aki szellem. És e kiterjedt szellem olyan jelenségként működik az idő evolúciós világain, ahogyan azt a helyi világegyetemek központjából irányítják. A Teremtő Fiak e fővárosaiból jön el a Szent Szellem

és az Igazság Szelleme, az elmeszellem-segédkező segédkezésével együtt, az alacsonyabb és fejlődőben lévő anyagi-elme szintekre.

⁴ Míg az elme viszonylag egyesítettebb a Legfelsőbb Lénnel társult Tökéletes Szellemek szintjén és mivel a mindenségrendi elme az Abszolút Elme alá van rendelve, ezért a fejlődő világoknak nyújtott szellem-segédkezés közvetlenebbül egyesül a helyi világegyetemek középpontjaiban lakozó személyiségekben és az elnöklő Isteni Segédkezők személyében, akik cserébe majdnem tökéletes kapcsolatban vannak az Örökkévaló Fiú paradicsomi gravitációs körével, ahol is az összes, tér-időbeli szellem-megnyilatkozás végső egyesülése zajlik.

⁵ ¶ A tökéletessé alakított teremtményi lét elérhető, fenntartható és örökkévalóvá tehető azáltal, hogy az öntudattal bíró elme egyesül a paradicsomi Háromság egyik személye elő-háromsági szellem-felruházottságának egy részével. A halandói elme az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem Fiainak és Leányainak alkotása, és amint ez a halandói elme eggyé kapcsolódik az Atyától származó Gondolatigazítóval, felruházódik az evolúciós teremtésrészek háromszoros szellemiségével. De ez a hármas szellemkifejeződés csak a véglegesrendűekben egyesül tökéletesen, éppen úgy, ahogy az örökkévalóságban egyesültek az Egyetemes VAGYOK-ban, mielőtt ő egyáltalán az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem Egyetemes Atyjává vált volna.

⁶ A szellemnek mindig és véglegesen háromszorosan kell kifejeződnie és végső formájában Háromsági egyesülést kell megvalósítania. A szellem egyetlen forrásból háromszoros kifejeződésen keresztül ered; és a véglegességben el kell érnie, és el is éri a teljes kibontakozást abban az isteni egyesülésben, amit az Isten megtalálásában — az isteniséggel való egységben — tapasztal meg az örökkévalóságban, és az Atya egyetemes gondolata örök szavának végtelen kifejeződéséből származó mindenségrendi elme segédkezése révén.

4. SZEMÉLYISÉGI EGYESÜLÉS

¹ Az Egyetemes Atya istenmód egyesített személyiség; így az ő minden felemelkedő besorolású gyermeke, akiket az Atya akarata szerint a Paradicsomról elindult és az anyagi halandókba költöző Gondolatigazítók visszatérési készítése visz a Paradicsomra, hasonlóképpen megvalósítja a teljes személyiség-egyesülést még a Havona elérése előtt.

² A személyiség eredendően minden valóságalem egyesítésére törekszik. Az Első Forrás és Középpont végtelen személyisége, az Egyetemes Atya egyesíti a Végtelenség mind a hét Abszolút-elemét; és a halandó ember sze-

mélyisége, lévén az Egyetemes Atya egyedülálló és közvetlen adománya, hasonlóképpen rendelkezik a halandó teremtményt alkotó tényezők egyesítésének képességével. A minden teremtményi személyiségben meglévő ilyen egységesítő alkotókészség a magasabb rendű és egyedülálló forrásának anyajegye, és annak további bizonyága is, hogy a személyiségkörön keresztül elszakíthatatlan kapcsolatban áll ugyanezzel a forrással, mely révén e teremtmény személyisége közvetlen és éltető kapcsolatot tart fenn a minden személyiség Atyjával a Paradicsomon.

³ Figyelmen kívül hagyva azt, hogy az Isten a Hétszeres területeiről nyilvánul meg a felsőségen és a véglegességen keresztül az Abszolút Istenig, a személyiségi kör, melynek középpontja a Paradicsomon és az Atya Isten személyében van, biztosítja az isteni személyiség mindeme különféle kifejeződéseinek teljes és tökéletes egyesülését, legalábbis ami a minden értelmes létezési szinten és a tökéletes, tökéletessé alakított, és tökéletesedő világegyetem minden területén élő összes teremtmény-személyiséget illeti.

⁴ ¶ Noha Isten a világegyetek számára és a világegyetekben összességében az, aminek nektek bemutatuk, azonban számotokra és minden Istent ismerő teremtmény számára ő egy, mégpedig a ti Atyátok és az ő Atyjuk. A személyiség számára Isten nem lehet többszemélyű. Isten az ő minden egyes teremtménye számára Atya, és teljességgel kizárt, hogy egy gyermeknek egynél több apja legyen.

⁵ Bölcséletileg, mindenségrendi szempontból, és a különböző megnyilatkozási szintek és helyszínek esetében lehetséges, sőt mi több, szükségszerű többszemélyiségű istenségi működést érzékelnetek és elfogadnotok a többes Háromságok létezését; de a világmindenségben minden személyiség esetében igaz az, hogy az istenimádat révén az Istennel való személyes kapcsolatfelvétel élményében egy az Isten; és az az egyesített és személyes Istenség nem más, mint a paradicsomi ösünk, az Atya Isten, az adományozó, a megtartó, és minden személyiség Atyja a lakott világok halandó emberétől a Fény központi Szigetén lakozó Örökkévaló Fiúig.

5. AZ ISTENSÉG-EGYSÉG

¹ A paradicsomi Istenség egy volta, oszthatatlansága létevi és teljes. Az Istenségnek három örök megszemélyesülése van — az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem — de a paradicsomi Háromságban *ők ténylegesen* egy Istenség, mely oszthatatlan és oszthatatlan.

² ¶ A létevi valóság eredeti Paradicsom-Havona szintjéből két abszolútat el nem érő szint vált ki, s az Atya, a Fiú és a Szellem itt fogott bele a nagyszámú személyes társ és alárendelt teremtésébe. És míg helytelen lenne e

tekintetben megpróbálkozni az abszonit istenségegyesülésnek a véglegesség tapasztalás-meghaladó szintjein való vizsgálatával, addig kivitelezhető az, hogy áttekintsük a különböző Istenség-megszemélyesülések egyesítő működésének néhány vonását, akikben az isteniség működésileg nyilvánul meg a teremtés különböző övezetei és az értelmes lények különböző rendjei számára.

³ Az isteniség jelenlegi felsőbb-világegyetemi működése tevékenyen nyilvánul meg a Legfelsőbb Teremtők — a helyi világegyetemi Teremtő Fiak és Szellemeik, a felsőbb-világegyetemi Nappalok Elődei és a Paradicsom Hét Tökéletes Szelleme — tevékenységében. E lények alkotják a Hétszeres Istennek az Egyetemes Atyához vezető első három szintjét, és a Hétszeres Isten e teljes területe az élményelvi istenség első szintjén hangolódik össze a kialakuló Legfelsőbb Lényben.

⁴ ¶ A Paradicsomon és a központi világegyetemben az Istenség-egység létevi tény. Az idő és a tér fejlődő világegyetemeiben az Istenség-egység elért eredmény.

6. AZ EVOLÚCIÓS-ISTENSÉGI EGYESÜLÉS

¹ Amikor az Istenség három örök személye osztatlan Istenségként működik a paradicsomi Háromságban, akkor tökéletes egységet valósítanak meg; hasonlóképpen, amikor akár együtt, akár külön-külön teremtenek, akkor a paradicsomi utódaik az isteniség jellegzetes egységét mutatják. A célnak ez az istenisége, melyet a Legfelsőbb Teremtők és a tér-idő területek Urai lényegítenek meg, az élményelvi felsőségi fennhatóság egyesítő erőter-potenciáljában nyilvánul meg, ami pedig a világegyetem személytelen energia-egységének jelenlétében olyan valóság-feszültséget alkot, amely csak az élményelvi Istenség élményelvi személyiség-valóságaival való megfelelő egyesülésen keresztül oldódhat.

² A Legfelsőbb Lény személyiségi valóságai a paradicsomi Istenségektől származnak és a külső Havona-kör kísérelti világán egyesülnek a nagy világegyetem Teremtő isteniségeiből kiáradó Mindenható Legfelsőbb erő-előjogával. A Legfelsőbb Isten, mint személy már a hét felsőbb-világegyetem megteremtése előtt létezett a Havonában, de csak szellemi szinteken működött. A Felsőség Mindenható erőterének kialakulása, melyet a fejlődő világegyetekben végbement változatos istenségi egységbe rendeződés tett lehetővé, az Istenségnek egy új erő-jelenlétét lényegítette meg, amely összehangolódott a Havonában a Legfelsőbb szellemi személyével a Legfelsőbb Elme révén, amely ezzel egyidejűleg a Végtelen Szellem végtelen elméjében meglévő potenciálból a Legfelsőbb Lény tevékenyen működő elméjévé alakult.

³ ¶ A hét felsőbb-világegyetem evolúciós világainak anyagi elméjű teremtményei csak úgy érthetik meg az Istenség-egységet, ahogyan az a Legfelsőbb Lény ezen erőszemélyiség egységbe rendeződésében fejlődik. Isten semelyik létezési szinten sem haladhatja meg az adott szinten élő lények felfogóképességét. A halandó embernek az igazság felismerése, a szépség értékelése és a jóság imádata révén kell eljutnia odáig, hogy felismerjen egy szerető Istent s ez után a Legfelsőbb megértése felé vivő, egyre magasabb istenségi szinteken keresztül haladva kell tovább fejlődnie. Az Istenséget, miután a teremtmény azt mint erőterben egyesültet felfogta, a megértéshez és az eléréshez szellemben megszemélyesítheti.

⁴ Míg a felemelkedő halandók a Mindenható erőterét a felsőbb-világegyetemi központokon, a Legfelsőbb személyiségét pedig a Havona külső köreiben értik meg teljesen, ténylegesen nem találják meg a Legfelsőbb Lényt, mivel sorsuk a paradicsomi Istenségek megtalálása. Még a véglegesrendűek, a hatodik szakaszú szellemek sem találták meg a Legfelsőbb Lényt, és valószínűleg nem is fogják megtalálni addig, amíg el nem érik a hetedik szakaszú szellemi állapotot, és amíg a Legfelsőbb nem válik ténylegesen működővé a jövőbeli külső világegyetek tevékenységeiben.

⁵ De amint a felemelkedők meglelik az Egyetemes Atyát mint a Hétszeres Isten hetedik szintjét, akkor már elérték a világegyetemi teremtményekkel való személyes kapcsolatok *minden* istenségi szintje Első Személyének személyiségét.

7. AZ EGYETEMES FEJLŐDÉSBŐL EREDŐ HATÁSOK

¹ A folyamatos evolúciós fejlődés a tér-idő világegyetekben együtt jár az Istenségnek az összes értelmes teremtmény számára egyre jobban kiteljesedő kinyilatkoztatásával. Az evolúciós fejlődési csúcspont elérése valamely bolygón, csillagrendszerben, csillagvilágban, világegyetemben, felsőbb-világegyetemben vagy a nagy világegyetemben ezzel összefüggésben jelzi az istenségi működés kiteljesedését a haladó teremtségségek számára, illetőleg ezekben. És az istenség minden ilyen helyi kiteljesedését a teljesebb istenség-megnyilatkozás bizonyos, jól meghatározott kihatásai kísérik a teremtés minden más övezete esetében. A Paradicsomtól kifelé haladva a véghezvitt és elért evolúció minden egyes új területe a világegyetek mindensége számára az élménybeli Istenségnek egy új és teljesebb kinyilatkoztatását alkotja.

² Ahogy a helyi világegyetem különböző alkotórészei egyre nagyobb számban jutnak el a fény és élet korszakába, úgy egyre nagyobb mértékben nyilvánul meg a Hét-

szeres Isten. A tér-idő evolúció a Hétszeres Isten első kifejeződésének — a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem társulásának — szabályozó hatásával kezdődik el a bolygón. Amikor egy csillagrendszer jut el a fénybe, akkor e Fiú-Szellem kapcsolat eléri a működésének teljességét; és amikor egy egész csillagvilág éri el ezt az állapotot, akkor ott a Hétszeres Isten második szakasza válik tevékenyebbé az ilyen teremtésrészben. A helyi világegyetem teljessé tett igazgatási fejlődését a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemek új és közvetlenebb segédkezései jellemzik; és ekkor kezdődik el a Legfelsőbb Isten örökké tökéletesedő kinyilatkoztatása és megértése is, melynek végeredménye a Havona hatodik köréhez tartozó világokon áthaladó felemelkedő számára a Legfelsőbb Lény teljesebb megértése.

³ ¶ Az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem az értelmes teremtmények számára létező istenség-megnyilatkozás, és ezért nem egyformán teljesednek ki a teremtésösszesség elme- és szellem-teremtményeinek személyiségviszonyaiban.

⁴ ¶ Meg kell említeni, hogy a felemelkedő halandók megtapasztalják az Istenség egymást követő szintjeinek személytelen jelenlétét még jóval azelőtt, hogy elegendően szellemivé alakulnának és megfelelően felkészüljenek az ezen Istenségek mint személyiségek élménybeli személyes felismerésére és a velük való kapcsolatfelvétellel.

⁵ Minden egyes új evolúciós eredmény a teremtés valamely övezetén belül, valamint minden új térnyerés az istenségi megnyilatkozások révén, együtt jár az Istenség működési-kinyilatkoztatásának egyidejű kiterjedésével a teremtésösszesség akkor létező és előzőleg már megszervezett egységein belül. A világegyetek és alkotórészeik ezen új igazgatási rendjének bevezetése láthatóan nem mindig egyezik meg tökéletesen az itt bemutatott eljárással, ugyanis az a szokás, hogy igazgatási csoportokat küldenek előre, hogy az új igazgatási felügyelet további és egymást követő korszakait előkészítsék. Még a Végleges Isten is előre vetíti tapasztalás-meghaladó világegyetem-felügyeleti hatalmát a fény és élet korszakába eljutott helyi világegyetem kései életszakaszaiban.

⁶ Tény, hogy amint az idő és tér teremtésrészei fokozatosan megállapodnak az evolúciós besorolásban, megfigyelhető a Legfelsőbb Istennek egy új és teljesebb működése, s ezzel egyidejűleg a Hétszeres Isten első három megnyilvánulásának visszavonulása is. Ha és amennyiben a nagy világegyetem eljut a fény és élet korszakába, milyen lesz akkor a Hétszeres Isten Teremtő-Alkotó megnyilatkozásainak jövőbeli működése, ha a Legfelsőbb Isten közvetlen irányítása alá vonja az idő és a tér e teremtésrészeit? Vajon a tér-idő világegyetek e szervezői és úttörői kapnak-e szabadságot hasonló tevékenységek végzéséhez

a külső térben? Nem tudjuk, de igen sokat foglalkozunk az ilyen és hasonló kérdésekkel.

⁷ ¶ Amint az élményelvi Istenség határai kiterjednek a Korlátlan Abszolút területeire, már látjuk is magunk előtt a Hétszeres Istennek a jövő e teremtéseinek korai evolúciós korszakai alatt folyó tevékenységét. A Nappalok Elődeinek és a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemeknek a jövőbeli szerepét illetően nincs közöttünk egyetértés. Azt sem tudjuk, hogy a Legfelsőbb Lény fog-e ezekben úgy működni, ahogy a hét felsőbb-világegyetemben, avagy nem. Azt azonban mindannyian gyanítjuk, hogy a Mihályok, a Teremtő Fiak rendeltetése az, hogy e külső világegyetemekben tevékenykedjenek. Néhányan úgy tartják, hogy a jövőben valamiféle szorosabb egyesülés fog kialakulni az együttműködő Teremtő Fiak és az Isteni Segédkezők között; még az is lehetséges, hogy egy ilyen teremtői egyesülés a végleges természetű teremtő-társi önzonosság valamiféle új kifejeződését fogja eredményezni. Valójában azonban semmi bizonyosat nem tudunk a ki nem nyilatkoztatott jövő efféle lehetőségeiről.

⁸ Tudjuk viszont, hogy az idő és tér világegyetemeiben a Hétszeres Isten fokozatos közeledést biztosít az Egyetemes Atyához, és hogy ez az evolúciós közeledés tapasztalásilag egyesül a Legfelsőbb Istenben. Azt is sejtjük, hogy ennek a tervnek a külső világegyetemekben kell kiteljesednie; másrésztől a lények azon új rendjei, melyek valamikor ezekben a világegyetemekben fognak élni, talán a végleges szinteken és abszonit eljárásokkal lesznek képesek az Istenséghez közeledni. Röviden, halvány fogalmunk sincs arról, hogy milyen istenség-megközelítési módszer fog rendelkezésre állni a külső tér jövőbeli világegyetemeiben.

⁹ Mindazonáltal úgy gondoljuk, hogy a tökéletessé tett felsőbb-világegyetemek valamiképpen részei lesznek ama lények paradicsomi felemelkedési létpályájának, akik e külső teremtésrészekben fognak lakozni. Igencsak valószínű, hogy abban a jövőbeli korszakban tanúi lehetünk a külső-térbeliek Havona felé tartó közeledésének a hét felsőbb-világegyetemen keresztül, amit a Legfelsőbb Isten fog segíteni a Hét Tökéletes Szellem közreműködésével vagy anélkül.

8. A LEGFELSŐBB EGYESÍTŐ

¹ A Legfelsőbb Lénynek hármasszerepköre van a halandó ember tapasztalásában: először is, ő a tér-idő isteniség, a Hétszeres Isten egyesítője; másodsor, ő az Istenségnek a véges teremtmények által ténylegesen is felfogható teljessége; harmadsor, ő a halandó ember egyetlen

közeledési lehetősége az abszonit elme, az örökkévaló szellem és a paradicsomi személyiség egyesülésének tapasztalás-meghaladó megismeréséhez.

² A helyi világegyetemekben született, a felsőbb-világegyetemekben nevelkedett és a központi világegyetemben felkészült felemelkedő véglegesrendűek személyesen élhetnek a Legfelsőbbben egyesülő Hétszeres Isten tér-idő istenisége megértésének teljes lehetőségével. A véglegesrendűek a szülőhelyük felsőbb-világegyetemen kívüli többi felsőbb-világegyetem mindegyikében szolgálnak, s ezáltal halmozzák fel a tapasztalatokat egészen addig, amíg teljesen szert nem tesznek a lehetséges teremtményi tapasztalás hétszeres változatosságára. A véglegesrendűek a bennük lakozó Igazító segédkezésén keresztül válnak képessé az Egyetemes Atya megtalálására, de az ilyen véglegesrendűek e tapasztalási eljárások révén képesek valóban megismerni a Legfelsőbb Lényt, és a végzetük az, hogy a külső tér jövőbeli világegyetemeiben és azok érdekében a Legfelsőbb Istenséget szolgálják és *kinyilatkoztatassák*.

³ Jól jegyezzétek meg, hogy mindazt, amit az Atya Isten és az ő paradicsomi Fiai értünk tesznek, viszonzásként és szellemben mi is megtehetjük a megjelenő Legfelsőbb Lényért és őbenne. A szeretet, az öröm és a szolgálat megtapasztalása a világegyetemben kölcsönös. Az Atya Istennek nincs szüksége arra, hogy mindazt, amit a fiainak adományoz, vissza is kapja tőlük, de a fiak viszonzásul mindezt a társaiknak és a kialakuló Legfelsőbb Lénynek adományozzák (illetőleg adományozhatják.)

⁴ Minden teremtési jelenség tükrözi a megelőző teremtő-szellemi tevékenységeket. Jézus mondta, és ez szó szerint így igaz, „A Fiú csak azokat a dolgokat cselekszi, melyek megcselekedését az Atyától látja.” Valamikor majd ti halandók is elkezditek kinyilatkoztatni a Legfelsőbbet a társaitoknak, és e kinyilatkoztatást egyre magasabb szintűvé teszitek a Paradicsom felé tartó felemelkedés során. Az örökkévalóságban hetedik fokozatú véglegesrendűeként talán majd engedélyt kaptok az evolúciós teremtmények ezen Istenének még tökéletesebb kinyilatkoztatására a legfelsőbb — sőt a végleges — szinteken.

9. AZ EGYETEMES ABSZOLÚT EGYSÉG

¹ A Korlátlan Abszolút és az Istenségi Abszolút az Egyetemes Abszolútban egyesül. Az Abszolútok a Véglegesben hangolódnak össze, a Legfelsőbbben határozódnak meg és a Hétszeres Istenben élnek meg tér-idő átalakulást. A végtelen alatti szinteken *három* az Abszolút, de a végtelenségben már *egynek* jelennek meg. A Paradicsomon az Istenségnek három megszemélyesülése van, de a Háromságban ők már egyként *vannak*.

² ¶ A világmindenségre vonatkozó legfontosabb bölceleti alapkérdés ez: Vajon az Abszolút (a három Abszolút mint egy a végtelenségben) a Háromság előtt létezett? És vajon az Abszolút a Háromság öse? Vagy a Háromság az elődje az Abszolútnak?

³ Vajon a Korlátlan Abszolút a Háromságtól független erő-jelenlét? Vajon az Istenségi Abszolút jelenléte magába foglalja-e a Háromság korlátlan működését? És vajon az Egyetemes Abszolút a Háromságnak, sőt egyfajta Háromságok Háromságának, a végső rendeltetése?

⁴ Az a felfogás, hogy minden dolognak — még a Háromságnak is — az öse az Abszolút lenne, első közelítésben úgy tűnhet, hogy átmenetileg kielégíti a következetesség és a bölceleti egységesség igényét, de minden ilyen következtetést érvénytelenít a paradicsomi Háromság örökkévalóságának tényleges volta. Nekünk úgy tanították, és ez meggyőződésünk is, hogy az Egyetemes Atya és az ő háromságbeli társai természetükben és létükben örökkévalók. Így tehát csak egyetlen következetes bölceleti magyarázat lehetséges, éspedig: Az Abszolút minden világegyetemi értelem számára a Háromságnak (illetőleg a Háromságok Háromságának) az a személytelen és összehangolt válasza, mely minden alapvető és elsődleges térhelyzetre adatik, legyen az világegyetemen belüli vagy világegyetemen kívüli. A nagy világegyetem minden személyiség-értelme számára a paradicsomi Háromság mindörökké végleges, örökkévaló, felsőségi és véglegességi jellegű, és a személyes valóságértelmezés és a teremtményi eszmélés minden gyakorlati szempontjából abszolút is.

⁵ A teremtmény-elmék látószögéből e probléma vizsgálata arra a végső következtetésre vezethet, miszerint az Egyetemes VAGYOK az elsődleges oka és a korlátlan forrása mind a Háromságnak, mind pedig az Abszolútnak. Amikor tehát személyes fogalmat próbálunk alkotni az Abszolútról, visszatérünk a paradicsomi Atyáról alkotott eszméinkhez és eszményképeinkhez. Amikor megpróbáljuk megértetni vagy tökéletesebben tudatosítani a különben személytelen Abszolútot, visszajutunk ahhoz a tényhez, hogy az Egyetemes Atya az abszolút személyiségű lételevi Atya; az Örökkévaló Fiú az Abszolút Személy, bár élményelvi értelemben ő nem az Abszolút megszemélyesülése. És ez után elképzelhetjük az élményelvi Háromságokat, amint az Istenségi Abszolút élményelvi megszemélyesülésében teljesülnek ki, míg az Egyetemes Abszolútot úgy foghatjuk fel, mint az olyan világegyetemi és világegyetemen kívüli jelenségeket alkotót, mely jelenségek eredete a felsőség, a véglegesség és a végtelenség egyesített és összehangolt Istenség-társulásai — vagyis a Háromságok Háromsága — személytelen cselekedeteinek megnyilvánult jelenléte.

⁶ ¶ Az Atya Isten észlelhető a végestől a végtelenig minden szinten, és bár a teremtményei a Paradicsomtól az evolúciós világokig különbözőképpen érzékelték őt, csakis az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem ismeri őt végtelenségként.

⁷ A szellemi személyiség kizárólag a Paradicsomon abszolút, és az Abszolút fogalma csak a végtelenségben korlátlan. Az Istenség-jelenlét csak a Paradicsomon abszolút, és az Isten kinyilatkoztatása mindig részleges, viszonylagos és fokozatos marad, amíg az ő erőtere megtapasztalhatóan végtelenné nem válik a Korlátlan Abszolút térpotenciáljában, míg a személyiség-megnyilatkozása tapasztalásilag végtelenné nem lesz az Istenségi Abszolút megnyilvánult jelenlétében, és miközben a végtelenség e két potenciálja valóság-egyesültté nem válik az Egyetemes Abszolútban.

⁸ De a végtelen alatti szinteken túl a három Abszolút egyként *létezik*, és ezáltal a végtelenség Istenség-értelmezésű, függetlenül attól, hogy bármilyen más létforma valaha is ráébred-e önmaga végtelenségtudatára.

⁹ A lételevi besorolás az örökkévalóságban maga után vonja a végtelenség lételevi öntudatát, még ha egy másik örökkévalóság kell is ahhoz, hogy a létező megtapasztalja a végtelenségi örökkévalóságban — az örök végtelenségben — rejlő élményelvi lehetségeségek önkiteljesítését.

¹⁰ ¶ És az Atya Isten a személyes forrása minden Istenség- és valóság-megnyilatkozásnak minden értelmes teremtmény és szellemlény számára szerte a világegyetemek mindenségében. Személyiségekként, akár a jelenben, akár az örökkévaló jövő egymást követő világegyetemi tapasztalásai során, függetlenül attól, hogy eléríték-e a Hétszeres Istent, megértitek-e a Legfelsőbb Istent, megtaláljátok-e a Végleges Istent vagy megpróbáljátok-e felfogni az Abszolút Isten fogalmát, fel fogjátok fedezni örök meglepésetekre azt, hogy az egyes kalandjaitok végig vitelével új tapasztalási szinteken újból megtaláltátok az örökkévaló Istent — az összes világegyetemi személyiség paradicsomi Atyját.

¹¹ Az Egyetemes Atya az egyetemes egység olyan magyarázata, ahogyan azt a legfelsőbb, sőt a végleges szintjén értelmezni kell az abszolút értékek és jelentéstartalmak véglegesen túli egységében — a korlátlan Valóságban.

¹² A Fő-erőszervezők kilépnek a térbe és mozgásba hozzák a tér energiáit úgy, hogy azok gravitációs választ adnak az Egyetemes Atya paradicsomi vonzására; és közvetlenül ez után lépnek fel a Teremtő Fiak, akik ezeket a gravitációs sajátságokat mutató erőket lakott világegyetemekké szervezik és ezekben fejlődnek ki azok az értelmes teremtmények, akik magukba fogadják a paradicsomi Atya szellemét, majd az Atyához emelkednek, hogy minden lehetséges isteniségi sajátosságban olyanná váljanak, mint ő.

¹³ Úgy tűnik, hogy a paradicsomi alkotó erők szakadatlan és terjeszkedő előrenyomulása a téren keresztül előre megmutatja az Egyetemes Atya gravitációs vonzásának örökmód kiterjedő területét és ama különféle értelmes teremtményeknek a soha véget nem érő sokasodását, akik képesek szeretni Istent és akiket Isten is szerethet, és akik így, Istent ismerővé válva, dönthetnek úgy, hogy olyanok akarnak lenni mint ő, és választhatják a Paradicsom elérését és Isten megtalálását.

¹⁴ A világegyetemek mindensége együtt egyesített. Isten hatalmában és személyiségében is egy. Az összes energiaszint és az összes személyiség-szakasz összhangban van. Bölcslethez és élményvilághoz, elvben és a valóságban minden dolog és minden lény a paradicsomi Atyában összpontosul. Isten a minden, és ő benne van mindenben, és nélküle létező dolog vagy lény pedig nincs.

10. IGAZSÁG, SZÉPSÉG ÉS JÓSÁG

¹ Amint az élet és fény korszakába jutott világok a kezdeti szakaszból a hetedik korszak felé fejlődnek, fokozatosan érnek meg a Hétszeres Isten valóságának megértésére, amely a Teremtő Fiú iránti rajongástól a paradicsomi Atya imádatáig terjed. Az ilyen világok történelmének hetedik szakaszában az örökké fejlődő halandók egyre többet tudnak meg a Legfelsőbb Istenről, miközben élénken észlelik a Végleges Isten mindenre kiterjedő segédkezésének valóságát.

² E dicső korszakban az örökké fejlődő halandók legfontosabb elfoglaltsága az Istenség felfogható elemeinek — az igazságnak, a szépségnek és a jóságnak — a jobb megértésére és teljesebb felfogására való törekvés. Ez jelképezi azt az erőfeszítést, hogy az ember felismerje Istent az elmében, az anyagban és a szellemben. És e keresés során a halandó egyre jobban belemerül a bölcsélet, a mindenségtan és az isteniség élményvilvi tanulmányozásába.

³ ¶ A bölcséletet valamennyire már értitek, és az isteniséget már az istenimádatban, a mások szolgálatában és a személyes szellemi tapasztalásban fogjátok fel, de a szépség értelmezését — a mindenségtant — túl gyakran az ember pusztán művészi törekvéseinek tanulmányozására korlátozzátok. A szépség, a művészet nagyrészt az éles elentétek egyesítésének kérdése. A változatosság alapvető a szépség fogalmában. A legfelsőbb szépség, a véges művészet csúcса nem más, mint a Teremtő és a teremtmény mindenségrendi szélsőségei roppant nagy voltának egyesítését mutató színmű. Amikor az ember megtalálja Istent és az Isten megtalálja az embert — a teremtmény olyan tökéletessé válik, mint a Teremtő — az a legfelsőbb szintű szépség fenséges elérése, a mindenségrendi művészet csúcса való eljutás.

⁴ Az anyagelvűség, az istent nem ismerés így a visszataszító dolgok csúcса, a szép véges ellentétének kiteljesedése. A legmagasabb rangú szépség az előbb-létezett összarányos valóságban megszületett változatok egyesülésének látképét alkotja.

⁵ A mindenségtani gondolatszintek elérése magába foglal:

⁶ 1. *Kíváncsiságot*. Az összhang iránti vágy és a szépség iránti szomj. Állhatatos próbálkozás az összarányos mindenségrendi kapcsolatok új szintjeinek felfedezésére.

⁷ ¶ 2. *Szépségtani érzéket*. A szépség szeretete és a minden alkotó megnyilvánulás művészi vonásának egyre teljesebb értékelése a valóság minden szintjén.

⁸ ¶ 3. *Erkölcstani érzékenységet*. Az igazság felismerésén keresztül a szépség értékelése elvezet mindama dolgok örök helyénvalóságának érzékeléséhez, melyek hatással vannak az isteni jóság felismerésére azokban a kapcsolatokban, melyeket az Istenség tart fenn minden lényvel; és így még a mindenségtan is elvezet az isteni valóságértékek — az Isten-tudat — kereséséhez.

⁹ ¶ A fény és élet korszakába lépett világokban a legnagyobb figyelem az igazság, a szépség és a jóság megértésére irányul, mivel e minőségértékek magukba foglalják az Istenség kinyilatkoztatását az idő és tér birodalmi számára. Az örökkévaló igazság értelmezései együttesen szólnak a halandó ember értelmi és szellemi természetéhez. Az egyetemes szépség magába foglalja a mindenségrendi teremtés egybeillő kapcsolódásait és ütemeit; ez még tisztábban értelmi vonzerő, és ez vezet az anyagi világegyetem egységes és összehangolt értelmezése felé. Az isteni jóság jelenti a végtelen értékek kinyilatkoztatását a véges elme számára, ahol is ezek az értékek egészen az emberi felfogóképesség szellemi határáig észlelhetők, addig emelkednek.

¹⁰ Az igazság a tudomány és a bölcsélet alapja, s ez képezi a vallás értelmi alapját. A szépség élteti a művészetet, a zenét és a teljes emberi tapasztalás jelentőségteljes összehangzásait. A jóság felöleli az erkölcstani érzéket, az erkölcsiséget és a vallást — a tökéletesség iránti tapasztalásbeli vágyat.

¹¹ A szépség létezése éppúgy maga után vonja az értékeket elismerő teremtmény-elme jelenlétét, mint amilyen bizonyosan a fokozatos fejlődés ténye a Legfelsőbb Elme fölérendeltségét jelzi. A szépség a jelenségszintű valóság kiterjedt széttagozódása összarányos tér-idő egységbe rendeződésének értelmi felismerése, melyek mindegyike az előbb-létezett és örök egyetlenségéből származik.

¹² A jóság a különböző, isteni tökéletességű szintek viszonylagos értékeinek elmebeli felismerése. A jóság felismeréséhez szükséges az erkölcsi besorolású elme megléte, mégpedig a jó és a rossz között különbséget tenni képes

személyes elméé. A jóság, a nagyság birtokolása viszont a valódi isteniség-elérés mértéke.

¹³ ¶ Az igazi összefüggések felismerése feltételezi az igazat a tévestől megkülönböztetni képes elmét. Az adományozott Igazság Szelleme, amely jelen van az urantiai ember elméjében, tévedhetetlenül válaszol az igazságra — ez nem más, mint az az élő szellemi kapcsolat minden dolog és minden lény között, amely az Isten felé tartó örök felemelkedésben mindezek összhangba hozásakor alakul ki.

¹⁴ Minden elektron, gondolat vagy szellem minden lendülete külön cselekvő egység is az egész világegyetemben. Csak a bűn szigetelődik el és a rossz áll ellen a gravitációnak az elme- és szellemi szinteken. A világegyetem egy teljes egész; elszigetelten létező vagy élő dolog, illetőleg lény nincs. Az önkiteljesítés magvában rossz, ha közösségellenes. Szó szerint igaz: „Senki sem él önmagában.” A mindenségrendi közösségiesülés alkotja a személyiség-egyesítés legmagasabb fokát. Jézus mondta: „Aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, annak engedjétek meg, hogy mindenkit szolgálhasson.”

¹⁵ Még az igazságot, a szépséget és a jóságot is — az ember értelmi közeledését az elme, az anyag és a szellem világegyeteméhez — az isteni és legfelsőbb *eszménykép* egyetlen egyesített fogalmává kell összefogni. Miként a halandói személyiség egyesíti magában az anyagi, az elmei és a szellemi emberi tapasztalásokat, úgy válik ez az isteni és legfelsőbb eszmény erő-egyesítetté a Felsőségben, és ezt követően alakul személyiségi jellegűvé, mint az atyai szeretet Istene.

¹⁶ Ahhoz, hogy teljes betekintést nyerjünk a részeknek bármely adott egészhez való kapcsolódásaiba, szükség van az összes rész és az adott egész viszonyának a megértésére; és a világegyetemben ez a teremtett részeknek az Alkotó Teljességhez való viszonyát jelenti. Így válik az Istenség az egyetemes és örök fejlődés tapasztalás-meghaladó, sőt végtelen céljává.

¹⁷ ¶ Az egyetemes szépség a Paradicsom-Sziget tükröződésének felismerése az anyagi teremtésben, míg az örökkévaló igazság nem más, mint a paradicsomi Fiak különleges segédkezése, azoké a Fiaké, akik nemcsak a halandó fajoknak adják magukat, hanem minden néphez el is küldik az ő Igazság-szellemüket. Az isteni jóság még teljesebben megjelenik a Végtelen Szellem sokféle személyiségének szeretetteljes segédkezésében. De a szeretet, vagyis az említett három jegy összessége az ember azon felfogásának tekinthető, hogy az Isten az ő szellem-Atyja.

¹⁸ A fizikai anyag az abszolút Istenségek paradicsomi energia-ragyogásának tér-idő árnyéka. Az igaz jelentéstartalmak az Istenség örökkévaló szavának halandó-értelmi tükröződései — a legfelsőbb fogalmak tér-idő értelmezése. Az isteniség jóságértékei az Egyetemes, az Örökkévaló és a Végtelen szellemszemélyiségeinek irgalmas segédkezései az evolúciós szférák tér-időbeli, véges teremtményei számára.

¹⁹ Az isteniség e jelentőségteljes valóságértékei isteni szeretetként vegyülnek össze az Atyának az egyes személyes teremtményekkel kialakított kapcsolatában. Mindezek összehangolása a Fiúban és az ő Fiaiban isteni irgalomként megy végbe. Azok a Szellemen és az ő szellemi gyermekein keresztül isteni segédkezésként jelenítik meg jegyeiket, s ez az idő gyermekei iránti szeretetteljes könyörületesség bemutatása. E három isteniséget elsődlegesen a Legfelsőbb Lény testesíti meg erő-személyiségi egységbe rendeződésként. Ezeket a Hétszeres Isten különféleképpen nyilvánítja ki az isteni jelentéstartalmak és értékek hét különböző társulásában a hét felemelkedési szinten.

²⁰ ¶ A véges ember számára az igazság, a szépség és a jóság az isteniségi valóság teljes kinyilatkoztatását magába foglalja. Amint az Istenség e szeretetalapú értelmezése szellemileg kifejeződik az Istent ismerő halandók életében, úgy megjelennek az isteniség gyümölcsei is: az értelemre épülő béke, a társas fejlődés, az erkölcsi megelégedés, a szellemi öröm és a mindenségrendi bölcsesség. A fény és élet korszakának hetedik szakaszába jutott világon a fejlettebb halandók már megtanulták, hogy a szeretet a legnagyobb dolog a világegyetemben — és tudják, hogy az Isten szeretet.

²¹ ¶ A szeretet a vágy arra, hogy másokkal jót tegyünk.

²² ¶ [Ezt az írást az Urantiára látogató egyik Fenséges Hírívő készítette a Nebadoni Kinyilatkoztatási Testület felkérésére, együttműködve egy bizonyos, az Urantia Bolygóhercegének helyetteseként tevékenykedő Melkizedekkel.]

* * *

²³ ¶ Az Egyetemes Egységről szóló ezen írás a huszontödik abban a sorban, melyet a Mantutia Melkizedek vezetett, tizenkét főből álló nebadoni bizottság engedélye alapján működő szerzői munkacsoport hitelesített. A beszámolókat a feletteseink által jóváhagyott eljárással szerkesztettük és angol nyelven készítettük urantiai időszámítás szerint 1934-ben.